

DECIZIA nr.588
din 21 septembrie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.58 alin.(1) din
Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**

Valer Dorneanu	- președinte
Marian Enache	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Ioana Marilena Chiorean	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Oana Andrea Schmidt – Hăineală în Dosarul nr.1108/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.2237D/2017. •

2. La apelul nominal, răspunde, pentru autoarea excepției, avocat Alexandra Cionca, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, avocatul autoarei excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, deoarece textul de lege criticat nu întrunește exigențele constituționale ale art.1 alin.(5) cu privire la claritatea, precizia și previzibilitatea

legii. Astfel, legea nu prevede condițiile încetării detașării magistraților, iar regulamentul emis de Consiliul Superior al Magistraturii nu conferă precizie legii. Așadar, se încalcă și normele de tehnică legislativă și se ajunge la aplicarea discreționară a legii, încălcându-se principiul securității juridice. Faptul că textul de lege criticat nu prevede condițiile încetării detașării magistraților are consecințe și asupra independenței justiției. Mai susține că textul de lege criticat contravine și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la principiul securității raporturilor juridice și la principiul încrederii legitime. De asemenea, invocă Deciziile Curții Constituționale nr.637 din 13 octombrie 2015 și nr.244 din 19 aprilie 2016. În final, susține că, prin acțiunea sa arbitrară, Consiliul Superior al Magistraturii a încălcat principiul colaborării loiale între instituții. Depune concluzii scrise în sensul admiterii excepției.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, în principal, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât se critică modul de interpretare a legii. În subsidiar, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, susținând, în esență, că normele de lege criticate, referitoare la detașare, sunt clare și previzibile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 22 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr.1108/1/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatoarea Oana Andrea Schmidt – Hăineală într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva Hotărârii Plenului

Consiliului Superior al Magistraturii nr.257 din 21 martie 2017, prin care a fost respinsă contestația împotriva Hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr.51 din 3 februarie 2017, prin care s-a dispus încetarea detașării contestatoarei în cadrul Ministerului Justiției.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art.1 alin.(5), deoarece nu sunt predictibile și nu conțin referiri exprese la procedura de încetare a detașării magistratului. Dispozițiile art.58 din Legea nr.303/2004 reprezintă singurele prevederi cuprinse în legislația primară privind detașarea magistraților, textul de lege criticat prezentând o evidentă lacună legislativă privind încetarea detașării.

7. În același sens, autoarea excepției arată că reglementările cuprinse în art.9 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.193/2006, nu sunt de natură a conferi precizie și predictibilitate în aplicarea măsurilor privind încetarea detașării. Având în vedere că aceste prevederi sunt cuprinse în cadrul unor norme de legislație secundară, s-a realizat o ignorare a acestor prevederi, fiind speculată lacuna legislativă a dispozițiilor art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004, text lipsit de predictibilitate, care determină o distorsionare a scopului legii și generează o încălcare a independenței magistraturii ca parte a independenței justiției. Astfel, dispozițiile art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004 nu reprezintă o normă previzibilă, de natură a conferi o anumită garanție contra atingerilor arbitrare ce i-ar putea fi aduse privind situația încetării detașării magistratului. Sub acest aspect, principiul securității juridice se corelează cu alt

principiu, dezvoltat în dreptul european, și anume principiul încrederii legitime. Autoarea invocă, în acest sens, jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

8. În cazul detașării, principiile stabilității și independenței procurorilor consacrate de art.3 din Legea nr.303/2004 impun stricta aplicare a dispozițiilor legale ce reglementează cariera magistraților, în vederea prevenirii oricăror impedimente în exercitarea activității acestora, precum și a oricărui fel de atingere aduse principiului independenței magistraturii. În mod evident, textul de lege criticat nu prevede decât aspecte legate de dispunerea detașării, nefiind o normă precisă și clară sub aspectul încetării detașării. Norma criticată nu oferă o garanție a respectării drepturilor constituționale împotriva arbitrariului, conducând la afectarea principiului securității juridice și previzibilității dreptului. De asemenea, neconstituționalitatea textului de lege criticat este de natură a intra în conflict cu principiile constituționale și legale privind stabilitatea și inamovibilitatea magistratului, sens în care este invocată Decizia Curții Constituționale nr.375 din 6 iulie 2005. Aplicarea discreționară a unui text de lege, vădit incomplet și lipsit de predictibilitate sub aspectul încetării detașării, reprezintă o ingerință și un atentat la independența și inamovibilitatea magistraților.

9. Critica de neconstituționalitate vizează exclusiv o lacună legislativă privind procedura de încetare a detașării magistratului, determinând un caracter imprevizibil textului criticat. Cu atât mai mult cu cât soluțiile de încetare a detașării sunt dispuse de către secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în lipsa unor dispoziții exprese, aprecierile sunt lăsate în zona arbitrariului. Interpretarea proprie, în lipsa unui text de lege clar și concis, este de natură să conducă la pronunțarea unor soluții diferite, care determină o eludare a prevederilor constituționale aplicabile. Așadar, dispozițiile art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004 nu îndeplinesc exigențele de claritate, precizie și coerență ale dreptului sub aspectul procedurii de încetare a detașării, având un efect negativ imediat asupra principiului securității juridice. Cu

atât mai mult cu cât atât detașarea, cât și încetarea detașării produc efecte directe asupra carierei magistratului, aceste instituții trebuie clar definite, pentru a evita aplicarea discreționară și arbitrară. Cu atât mai mult cu cât principii constituționale, precum stabilitatea și inamovibilitatea magistraților sunt aplicabile direct, autoarea excepției consideră că lipsa de precizie a textului de lege criticat este de natură a permite crearea unei insecurități juridice sub aspectul soluțiilor pronunțate. O normă devine previzibilă în momentul în care conferă o anumită garanție împotriva atingerilor arbitrare săvârșite de către autoritățile publice. În acest sens, se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la accesibilitatea și previzibilitatea legii. Specularea dispozițiilor art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004, text normativ lipsit de rigoare juridică sub aspectul procedurii aplicabile în cazul detașării, în special sub aspectul subiecților îndrituiți să solicite încetarea detașării sau atribuirea unei competențe din oficiu a Consiliului Superior al Magistraturii, generează incertitudine cu privire la aplicarea unitară a legii, împrejurare de natură să aducă atingere principiului securității juridice, principiu ce reclamă ca normele să fie clare, coerente și neechivoce, iar pentru a fi corect interpretate și aplicate, terminologia utilizată trebuie să fie certă și suficient de previzibilă. În acest sens, se invocă Deciziile Curții Constituționale nr.448 din 29 octombrie 2013 și nr.22 din 27 ianuarie 2004, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

10. În concluzie, autoarea excepției consideră că prevederile de lege criticate nu respectă dispozițiile art.1 alin.(5) din Constituție cu privire la calitatea legii, respectiv claritate, precizie și previzibilitate sub aspectul procedurii de încetare a detașării, procedură cu implicații directe în ceea ce privește atât cariera magistratului, cât și garanțiile constituționale conferite privind inamovibilitatea și stabilitatea magistratului.

11. **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, „fiind în deplin acord cu prevederile art.16 din Constituție, motivarea opiniei instanței nefiind necesară atunci când excepția a fost invocată de către una dintre părți”.

12. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile și notele scrise depuse la dosar de avocatul autoarei excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut:
„Consiliul Superior al Magistraturii dispune detașarea judecătorilor și procurorilor, cu acordul scris al acestora, la alte instanțe sau parchete, la Consiliul

Superior al Magistraturii, Institutul Național al Magistraturii, Ministerul Justiției sau la unitățile subordonate acestuia ori la alte autorități publice, în orice funcții, inclusiv cele de demnitate publică numite, la solicitarea acestor instituții, precum și la instituții ale Uniunii Europene sau organizații internaționale.”

16. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art.1 alin.(5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, precum și principiului privind stabilitatea și inamovibilitatea magistratului, principiului securității raporturilor juridice, principiului încrederii legitime și principiului colaborării loiale între instituții.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că statutul judecătorilor și procurorilor este consacrat la nivel constituțional în art.125 („Statutul judecătorilor”) și în art.132 („Statutul procurorilor”), dispoziții care fac parte din titlul III „Autoritățile publice”, cap. VI „Autoritatea judecătorească”, secțiunea 1 „Instanțele judecătorești” (art. 124-130), secțiunea a 2-a „Ministerul Public” (art. 131 și 132) și secțiunea a 3-a „Consiliul Superior al Magistraturii” (art. 133 și 134). Potrivit art. 125 din Legea fundamentală, judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili; propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, iar funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior. Potrivit art. 132 din Constituție, procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției, iar funcția de procuror este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

18. La nivel infraconstituțional, statutul magistraților este reglementat prin Legea nr.303/2004. Textul de lege criticat - art.58 alin.(1) - face parte din Titlul II: „*Cariera judecătorilor și procurorilor*”, Capitolul VI: „*Delegarea, detașarea și transferul*” din această lege și prevede condițiile detașării judecătorilor și procurorilor. Astfel, potrivit dispozițiilor de lege criticate, detașarea judecătorilor și procurorilor la alte instanțe sau parchete ori la alte autorități publice se dispune de Consiliul Superior al Magistraturii, cu acordul scris al judecătorului sau procurorului. Potrivit art.58 alin.(2) din aceeași lege, durata detașării este cuprinsă între 6 luni și 3 ani. Detașarea se prelungește o singură dată, pentru o durată de până la 3 ani, în condițiile prevăzute la alin. (1), iar, potrivit art.58 alin.(3), pe perioada detașării, judecătorii și procurorii își păstrează calitatea de judecător sau procuror și beneficiază de drepturile prevăzute de lege pentru personalul detașat. Perioada detașării constituie vechime în funcția de judecător sau procuror, potrivit art.58 alin.(4), iar, după încetarea detașării, judecătorul sau procurorul revine în funcția deținută anterior, potrivit art.58 alin.(5) din lege.

19. Așadar, Curtea observă că art.58 din Legea nr.303/2004 prevede condițiile detașării, procedura detașării, precum și drepturile judecătorului sau procurorului detașat, însă, referitor la încetarea detașării, Legea nr.303/2004 nu conține nicio prevedere. Art.9 din Regulamentul din 9 martie 2006 privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.193/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.329 din 12 aprilie 2006, modificat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 727 din 23 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.313 din 12 mai 2009, precizează cu claritate că „*Detașarea judecătorului sau a procurorului poate înceta*

anterior duratei pentru care a fost dispusă, prin hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, la cererea celui care a solicitat detașarea ori a judecătorului sau procurorului detașat”.

20. Curtea reține că detașarea magistraților constă în schimbarea temporară a locului de muncă și reprezintă, astfel, o modificare a raportului de muncă al acestora, trebuind a fi făcută cu acordul judecătorului sau procurorului. În mod simetric, încetarea detașării înainte de expirarea duratei pentru care a fost dispusă trebuie să aibă loc la cererea judecătorului sau procurorului ori la cererea instituției la care este detașat.

21. Curtea a constatat, în jurisprudența sa, în mod constant, că statutul juridic al unei categorii de personal este reprezentat de dispozițiile de lege referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă în care se află respectiva categorie (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.315 din 25 aprilie 2016, par.19 sau Decizia nr. 244 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.469 din 23 iunie 2016, par.20).

22. Referitor la posibilitatea de a reglementa, prin acte cu caracter inferior legii, aspecte esențiale ce țin de statutul unor categorii de personal, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, cu privire la statutul polițistului. Astfel, Curtea a reținut că, având în vedere că polițistul este funcționar public civil, cu statut special, și că acesta este investit cu exercițiul autorității publice, statutul său juridic cunoaște elemente derogatorii de la dispozițiile generale care reglementează raporturile de muncă, respectiv Legea nr.53/2003 - Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, raportul său de serviciu ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. De aceea, aspectele esențiale ce vizează raporturile de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul polițistului, statut care este reglementat prin lege

organică. (a se vedea în acest sens Decizia nr.392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.667 din 11 septembrie 2014, paragraful 17, Decizia nr.637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.906 din 8 decembrie 2015, paragraful 24, Decizia nr.172 din 24 martie 2016, precitată, par.17).

23. Ținând cont de această jurisprudență, Curtea constată că, *a fortiori*, în situația magistraților, al căror statut este consacrat la nivel constituțional în art.125 („Statutul judecătorilor”) și în art.132 („Statutul procurorilor”), elementele esențiale referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă al acestora trebuie reglementate prin lege, iar nu printr-un act cu forță inferioară acesteia. Astfel, atât condițiile detașării, cât și condițiile încetării acesteia trebuie prevăzute expres în statutul judecătorilor și procurorilor, și anume în Legea nr.303/2004.

24. Referitor la critica autoarei excepției de neconstituționalitate privind lipsa de previzibilitate a textului de lege criticat, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale referitoare la art.1 alin.(5) din Constituție, una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative (Decizia nr.1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 19 februarie 2014, paragraful 225). În acest sens, Curtea a constatat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii

(a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013).

25. De asemenea, Curtea a statuat că o dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă, să instituie norme clare, previzibile și accesibile, a căror aplicare să nu permită arbitrariul sau abuzul. Norma juridică trebuie să reglementeze în mod unitar, uniform, să stabilească cerințe minimale aplicabile tuturor destinatarilor săi (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015).

26. Aplicând aceste considerente la speța de față, Curtea reține că textul de lege criticat – care reglementează condițiile detașării magistraților, printre care acordul scris al judecătorului sau procurorului - nu prevede, în mod simetric, și condițiile încetării detașării anterior duratei pentru care s-a dispus. Legea prevede expres durata detașării, care poate fi dispusă între 6 luni și 3 ani, cu posibilitatea prelungirii o singură dată pentru o durată de până la 3 ani. Însă, Legea nr.303/2004, care reglementează statutul judecătorilor și procurorilor, nu conține nicio prevedere referitoare la încetarea detașării înainte de expirarea duratei pentru care a fost dispusă de către Consiliul Superior al Magistraturii. Potrivit art.9 din regulamentul emis de Consiliul Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare, încetarea detașării judecătorilor și procurorilor înainte de expirarea duratei pentru care s-a dispus are loc, prin hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, la cererea celui care a solicitat detașarea ori a

judecătorului sau procurorului detașat. Or, în cazul de față, lăsând la latitudinea Consiliului Superior al Magistraturii stabilirea, prin acte cu forță juridică infralegală, a unor elemente esențiale ale raportului de muncă al magistratului și, implicit, ale statutului acestuia, legea imprimă un caracter relativ, nepermis, procedurii și cazurilor de încetare a detașării magistraților. Aceste norme trebuie să respecte anumite exigențe de stabilitate, previzibilitate și claritate, iar emiterea unor acte administrative cu caracter normativ, de rang infralegal, în această materie, determină o stare de incertitudine juridică. De altfel, așa cum reiese din actele depuse la dosarul instanței și care au fost transmise Curții Constituționale odată cu încheierea de sesizare, practica autorității care dispune detașarea și încetarea detașării judecătorilor și procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii, s-a schimbat în sensul posibilității încetării detașării unui magistrat, fără existența cererii acestuia sau a instituției care a solicitat detașarea.

27. Așadar, lipsa unui text expres în cuprinsul art.58 din Legea nr.303/2004 ce reglementează statutul judecătorilor și procurorilor, care să prevadă condițiile încetării detașării anterior duratei pentru care s-a dispus, conduce la imprevizibilitatea textului de lege criticat și, astfel, la încălcarea art.1 alin.(5) din Constituție, deoarece, de la caz la caz, în mod arbitrar, se poate decide cu privire la cariera magistratului, și anume la încetarea detașării judecătorului sau procurorului anterior duratei pentru care s-a dispus, în unele cazuri pe baza cererii judecătorului sau procurorului, iar în alte cazuri, fără a exista o astfel de cerere.

28. Pe fondul lacunei legislative evidențiate mai sus, Curtea mai reține că soluția legislativă prevăzută de art.58 din Legea nr.303/2004 contravine normelor de tehnică legislativă, de vreme ce, potrivit Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, actele normative date în executarea legilor se emit în limitele și potrivit

normelor care le ordonă și, ca atare, trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise, fără ca prin acestea să poată fi completată legea, astfel cum s-a procedat prin Regulamentul din 9 martie 2006, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.193/2006.

29. În concluzie, prevederile art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004 încalcă dispozițiile art.1 alin.(5) din Constituție cu privire la calitatea legii, respectiv previzibilitate, sub aspectul condițiilor de încetare a detașării judecătorilor și procurorilor. Prin urmare, soluția legislativă care nu precizează condițiile încetării detașării judecătorilor sau procurorilor este neconstituțională.

30. Ca efect al prezentei decizii, în conformitate cu prevederile art.147 alin.(1) din Constituție, *„Dispozițiile din legile [...] în vigoare, [...] constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.”* Așadar, Curtea constată că dispozițiile art.147 alin.(1) din Constituție obligă legiuitorul să pună de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției în 45 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei decizii.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Oana Andrea Schmidt – Hăineală în Dosarul nr.1108/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că soluția legislativă care nu precizează condițiile încetării detașării judecătorilor sau procurorilor este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 septembrie 2017.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO